

КОЛИБА НА ПОКРИВА

Дейвид Уилкерсън

25 Юли 1988

Тук, в Таймс Скуеър Чърч, сме определили тази година като молитва за съживление. Под „съживление“ нямаме предвид някакво голямо емоционално задвижване и хора идващи от километри, за да видят нещо сензационно. Вместо това - искаме подготвени в святост хора! Искане съживление на святото Божие присъствие, където нещата са така удовлетворяващи Господ, че Той да слезе и посрещне всяка нужда там, където славата Му е разкрита!

В Неемия, 8-ма глава, може да се види онова, което аз наричам „петте абсолютни доказателства на съживлението“. Едно съживление или пробуждане не може да се нарече такова, без да са на лице всичките тези пет доказателства. Неемия е книга на съживлението. Това е историята на 42 360 евреи, които се връщат от изгнанието си във Вавилон обратно в Ерусалим, за да построят наново стените му и да се върнат към старите пътища на святост и истинско поклонение. Излизането им от Вавилон е преобраз на излизането на вярващите от мъртви, правещи компромиси, светски църкви, за да продължат с остатъка към Светия Сион, да се върнат към старите пътища и да продължат с хора и пастири, които ходят в истината.

Този свят остатък запретна ръкави и работи, докато не премахна боклука и мръсотията, които замърсяваха Ерусалим. Те построиха наново рушащите се стени и сложиха портите. Това правим в Таймс Скуеър Чърч: премахваме насъбрания се боклук - от лъжливи учения, материализъм, грях и компромис от амвона и пейките! Строим наново падналите стени. Стотици Божии хора са обрани и опустошени от сатанинските сили; домове и бракове са в бъркотия; мнозина са отпаднали, гладни за Божието Слово. Работим заедно, за да построим стени и порти, с които да държим врага отвън. Бог е събрал остатък от всички, които са избягали от Вавилон и са готови да направят големите пет крачки към възстановяването и съживлението.

Първото доказателство за съживление е огромното желание да чуеш и да се покориш на Божието Слово

„Тогава целият народ се събра като един човек на площада, който беше пред Портата на водата и казаха на книжника Ездра да донесе книгата на Мойсеевия закон, който ГОСПОД беше заповядал на Израил. И на първия ден от седмия месец свещеник Ездра донесе закона пред събранието от мъже и жени и от всички, които можеха да слушат с разбиране. И той чете от него на площада, който беше пред Портата на водата, от зори до пладне пред мъжете и жените и онези, които можеха да разбират. И вниманието на целия народ беше към книгата на закона... И когато я разгъна, целият народ се изправи.“ (Неемия 8:1-5)

Сърдечният им вик беше: „Дай ни истинското Божие Слово!“ Ездра стоя на издигнат дървен амвон и чете Божието Слово в продължение на шест часа, докато множеството слушаше внимателно, научавайки, че причината за страданието им беше собствения им инат и недоволство. Най-сигурното доказателство за съживление в душата или в църквата, или в града, е големия глад за Божието Слово. Върнали се към греха християни не желаят да чуват Божието Слово – То ги отегчава! Онова, което искат, са силни усещания. Върнали се към греха проповедници не проповядват много от Божието Слово; вместо това изнасят кратки проповеди. Не проповядват Закона, защото произвежда осъждение и разтърсва църквата! Това кара хората, които живеят в компромис да се гърчат!

Където работи Святия Дух, хората от пейките в църквата настояват за Словото. Аз получавам стотици писма от гладуващи светии, които плачат: „Толкова сме гладни. Не чуваме истинското Слово. Получаваме мъртвата буква без помазание – сапунки!“ Където Бог работи, там има Библии навсякъде. Има въодушевление в проповедите и поученията и истинско уважение към Словото. То е обичано и почитано.

Тъжно е, че в много харизматични църкви проповедта просто бива изтърпявана. Хората не могат да дочакат докрай, да стигнат до хвалението и поклонението. Те искат музика, забавления и специални певци! Когато дойде Святия Дух, в центъра на вниманието вече не е някой евангелизатор - звезда или учител, а се приветства Словото. Викът им ще бъде: „Господи, искам всичко – доброто, лошото, заповедите, обещанията, целия Божий план!“

Второто доказателство за съживлението е сърцераздирателното покаяние

„И Ездра прослави ГОСПОДА, великия Бог, и целият народ отговори: Амин, амин! — като издигнаха ръцете си и се наведоха и се поклониха на ГОСПОДА с лицата си до земята... Четяха ясно от книгата на Божия закон и даваха значението, като им обяснявах прочетеното. И Неемия... и свещеник Ездра, книжникът, и левитите, които поучаваха народа, казаха на целия народ: Този ден е свят на ГОСПОДА, вашия Бог! Не тъжете и не плачете! — защото целият народ заплака, като чу думите на закона.“ (Неемия 8:6-9)

Първата им реакция към Словото беше въодушевление и радост. Те извикаха: „Амин, амин“, издигайки ръце. Давид каза: „Издигайте ръцете си към светилището и благославяйте ГОСПОДА!“, (Псалм 134:2). Но скоро Словото ги повали по очи на земята. Това е истинско покаяние – когато сме повалени на земята от Божието Слово. „И се наведоха и се поклониха на ГОСПОДА с лицата си до земята“. „Целият народ заплака, като чу думите на закона.“ Те се разтрепериха пред Божието Слово, след което го взеха присърце и се покаяха!

Когато дойде съживление от Святия Дух, християните не изпитват недоволство – не клюкарстват, не клеветят, не търсят вината у някого. Не се опитват да поправят църквата или пасторите. Не седят като възглавници на дивана срещу телевизора! Не! Те падат по лице пред Бог, плачат, понеже Словото е смазало сърцата им. Не съдят другите, не гледат другите. Осъдени са от Словото за това, че самите те не живеят според Него!

Третото доказателство за съживление е невероятния дух на радост и празненство

„И им каза: Идете, яжте тлъсто и пийте сладко и пратете дялове на тези, за които нищо не е приготвено, защото денят е свят на нашия Господ. И не скърбете, защото радостта в ГОСПОДА е вашата сила. И левитите успокоиха целия народ, като казаха: Мълчете, защото денят е свят! Не тъжете! И целият народ отиде да яде и да пие, да изпрати дялове и да направи голямо увеселение, защото беше разбрал думите, които му се говориха.” (Неемия 8:10-12)

Където е била възстановена любовта към Божието Слово, това е довело до покаяние, и където греха е бил умъртвен, там винаги ще дойде мощна вълна от радост и тържество. Но днес в страната съществува една престорена радост и фалшиво тържество – на егото и идолопоклонничеството – танците около златното теле! Имаме нужда от голямо духовно разбиране, за да различим истинската радост на покаянието от фалшивата радост на идолопоклонниците.

Моисей и Исус Навиев слязоха от планината и чуха голям шум в лагера: „Това не е глас на вик за победа, нито глас на вик за поражение, а глас на пеење чувам аз” (Изход 32:18). Те викаха, пееха и танцуваха, но Моисей веднага разбра, че това беше от плътта. Той знаеше, че са коравовратен, бунтовен народ, пълен с похот, блудство, голота и чувственост. Това беше викът на идолопоклонството!

Правите ли разликата? Ако няма проповед от Закона, която да осъди за грях, ако няма плач с лица на земята, ако няма любов от укорителното Божие Слово, ако няма покаяние - тогава няма духовен вик, няма праведна песен! Внимавайте! Може да се хванете на песента на идолопоклонството.

Защо имаше такова голямо веселие, такъв празничен дух на радост в съживлението, описано в Неемия? Те преживяха огромно щастие „...защото разбраха думите, които им се говориха” (Неемия 8:12). С други думи, разбраха и го взеха присърце – покориха се!

Четвъртото доказателство за съживление е колиба на покрива!

„И на втория ден главите на бащините домове на целия народ, свещениците и левитите се събраха при книжника Ездра, за да се поучат в думите на закона. И намериха писано в закона, че ГОСПОД беше заповядал чрез Моисей израилевите синове да живеят в колиби на празника в седмия месец, и да обявят и разгласят по всичките си градове и в Ерусалим, като кажат: Излезте в планината и донесете маслинови клони и клони от дива маслина, и миртови клони, и палмови клони, и клони от гъстолистни дървета, за да направите колиби, както е писано! И народът излезе и донесе клони, и си направиха колиби — всеки на покрива си и в дворовете си, и в дворовете на Божия дом, на площада при Портата на водата и на площада при Ефремовата порта. Цялото събрание, всички, които се бяха върнали от плена, направиха колиби и живяха в колибите. Защото израилевите синове не бяха правили

така от времето на Иисус, сина на Навий, до онзи ден. И настана много голяма радост.” (Неемия 8:13-17)

Божие Слово беше възстановено, а покаянието и покорството бяха истински. Господната радост стана тяхната сила, но липсваше нещо – колибите! Не може да има истинско и продължително съживление, не може да има Божия пълнота, докато не издигнем колибите! Това наистина е послание за тези последни дни.

Лидерите, свещениците и левитите се събраха при Ездра, за да търсят в Писанията какво иска Бог от тях. Те намериха нещо, което Бог беше заповядал преди години – вечна заповед, която беше пренебрегвана от времето на Исус Навиев. Тя бе открита в Левит 23:40-43: „И на първия ден да си вземете плод от хубави дървета, палмови клони, клони от широколистни дървета и речни върби, и седем дни да се веселите пред ГОСПОДА, своя Бог. Да празнувате този празник на ГОСПОДА седем дни в годината; това да бъде вечна наредба в поколенията ви; в седмия месец да го празнувате. Седем дни да седите в колиби; всички местни жители, израилеви синове да седят в колиби от клони, за да познаят бъдещите ви поколения, че направих израилевите синове да седят в колиби, когато ги изведох от египетската земя. Аз съм ГОСПОД, вашият Бог.” Хората трябваше да построят временен подслон (на иврит „суках”), покрива на който беше направен от различни клони. Беше им заповядано да живеят в подслона в продължение на седем дни.

Във вестник „Ню Йорк Таймс” имаше цяла рубрика, посветена на това как се строи суках. В Ню Йорк това се прави в края на Септември и в първата седмица на Октомври, на малки балкони, в малки дворове, на покривите. Тази заповед все още е считана за една от най-важните от 613-те еврейски заповеди. Ортодоксалните евреи я пазят строго. Живота в колибата и днес означава: „Ние просто преминаваме през този свят, просто прекарваме нощта, така че не трябва да се притесняваме за удоволствията и суетите му.” Суках е толкова свят за евреите, че е грешно да вземеш дори тресчица от него, за да я използваш като клечка за зъби! Дори лошата миризма би я омърсила. Казва се, че „ако някой не може да пази Суках (празника на шатрите или колибите), той не може да пази нито една от 613-те заповеди от Тора!”

Лидерите в Ерусалим по времето на Неемия оповестиха: „Отново ще празнуваме празника на Суках! Отидете в планините и донесете маслинени, борови, миртови и палмови клони. И направете колибата си, както е писано.” Какво въодушевление трябва да е изпълнило въздуха – деца и семейства, натоварени с клони, строящи колиби! Каква гледка е било отгоре: върху всеки покрив – малка колибка; върху всеки терен или на градския площад, в двора на храма – посетителите лагеруват; даже Ездра, Неемия и всички свещеници! В продължение на седем дни никой не спа и не яде в дома си, никой не спа в къща. Цялото население живя в тези временни колиби!

Това не бяха седем тъжни дни на трудности. Напротив – това бяха седем дни веселие, голяма радост. „...и седем дни да се веселите пред ГОСПОДА, своя Бог” (Левит 23:40). „Седем дни да празнуваш празника на ГОСПОДА, своя Бог, на мястото, което ГОСПОД избере, защото ГОСПОД, твоят Бог, ще те благославя в целия ти добив и във всичките дела на ръцете ти, а ти само ще се веселиш.” (Второзаконие 16:15)

Днес много се проповядва за празника на шатрите. Казва се, че църквата влиза във времето на реколтата: „събирането на житото и виното“, време за благословение и растеж – че сме във време на голяма радост и песни, време на славна радост в Господ! Това, което липсва от посланието, е суках – пренасянето в колибата! Цялото хваление, поклонение, викове и радост трябваше да стават под колибата, „на място, което Господ ще избере.“

Какво означава всичко това за нас днес? Какво общо има суках с ходенето с Исус в този момент?

Суках показва, че ние сме чужденци тук, граждани сме на друга страна

Седемте дни, прекарани в колибата, загатваха за седемдесетте години на целия човешки живот. Суках трябваше да им напомни колко временен е живота тук. Както увяхваха листата, така и те щяха да видят увяхването на живота, здравето и силата. Бог искаше сърцата и умовете им да бъдат фокусирани върху вечността. Те трябваше да напомнят на себе си и децата си: „Ние сме тук само на лагер. Не се радваме на тези временни благословения, а радостта и надеждата ни са в града, който слиза от небето – Сион!“ По времето на Неемия, Бог ги накара да разберат следното: „Построихте стените, поставихте портите, установихте домовете си и засадохте градините и лозите. Бог беше добър, но това не е мястото ви на почивка. Вие трябва да потърсите града, чийто строител и архитект е Бог!“ Давид обичаше града си Сион. Той написа велики песни и стихове за красотата му: „Красиво се издига; радост на цялата земя е хълмът Сион на северните страни, градът на великия Цар“ (Псалм 48:2). Давид забогатя и даде колесници, пълни със злато и сребро за построяването на храма: „Златото, среброто, бронзът и желязото са без брой“ (1 Летописи 22:16). И въпреки това, Давид направи това невероятно изявление: „...защото съм чужденец при Теб и пришълец, като всичките мои бащи“ (Псалм 39:12). Това той каза, след като Израил беше установен и проспериращ. „Пришълец“ означава пребиваващ чужденец, някой, който преминава. Думата „чужденец“ на иврит произлиза от дума, означаваща „да се свиеш от страх, както, когато си на непознато място“. Всички бащи във вярата ни считаха този свят за „чужда страна“. Те бяха чужденци, граждани на друг свят.

„С вяра Аврам, когато беше повикан да излезе и да отиде на едно място, което щеше да получи в наследство, послуша и излезе, без да знае къде отива. С вяра той се засели в обещаната земя като в чужда и живееше в шатри с Исаак и Яков, сънаследниците на същото обещание, защото очакваше един град, който има вечни основи, на който Архитект и Строител е Бог... Всички тези умряха във вяра, тъй като не бяха получили изпълнението на обещанията; но като ги видяха отдалеч и като ги приветстваха, изповядаха, че са чужденци и пришълци на земята. А онези, които говорят така, показват явно, че търсят свое отечество. И наистина, ако те са мислели за онова отечество, от което са били излезли, щяха да имат време да се върнат. Но сега те копнеят за едно по-добро отечество, тоест небесно. Затова Бог не се срамува от тях, да се нарече техен Бог, защото им е приготвил град“ (Евреи 11:8-10, 13-16). Те желаеха „по-добро отечество, което е в небето...“ Има по-добра страна от Америка или която и да е държава, в която може да си. И тя е Новия Ерусалим – небе с Христос!

Бог знае колко лесно се заслепяваме от благословенията Му

Защо Бог прати целия народ в малки колибки за седем дни? Защото Той знае ужасната опасност, в която са децата Му, когато са благословени. Той знае колко бързо се изгубваме и Го забравяме, заслепени от спокойствието и удобствата. Знае колко сме склонни да глезим себе си и да разчитаме на нещата от този свят.

Песента на Моисей беше пророчество, предричащо евентуалното връщане на Божия народ към греха, след като забогатееха. „Но Йесурун (Божия народ) затлъстя и ритна — ти затлъстя, надебеля, угои се — и остави Бога, който го направи, и презря Канарата на спасението си” (Второзаконие 32:15). Това не е послание само за богатите, а за всички нас. Колкото повече сме благословени, толкова по-склонни сме да желаем, да копавем за този свят, да се привързваме към него, да купуваме и харчим повече. Всичко, което купуваме, е като още едно въже, което ни връзва за тази земя! Господ иска сърцата ни да бъдат „в колибата”, в суках. Всеки ден, много пъти на ден, Той иска да си напомняме: „Аз съм чужденец! Само минавам! Нямам корени тук. Отивам към по-добра страна. Благодаря ти, Господи, за всичките благословения, но аз се радвам, че съм гражданин на Сион.”

Ние не притежаваме нищо тук на земята!

Всичко, което Бог ни е дал, е под наем! Ние сме само пазачи. Много е писано за Обещаната земя. Бог обеща да даде Ханаан на Израел — земя, в която текат мляко и мед, но Той никога не им връчи документ, а само им я даде на заем. „Земята да не се продава завинаги, понеже земята е Моя; защото вие сте чужденци и пришълци при Мен” (Левит 25:23). Те можеха да продават само реколтата, но земята, дори и на най-бедните бе връщана в юбилейната година.

Бог притежава всичко, което имаме. Ние продължаваме да казваме: „Господи, давам ти това!”, но всъщност никога не сме притежавали нищо. „Защото мои са всички горски животни и добитъкът по хиляди хълмове. Познавам всичките планински птици и известни са Ми полските животни... Мой е светът и всичко, което го изпълва” (Псалм 50:10-12). Господ ни казва: „Отиди в колибата на покрива, изследвай сърцето си!” Ти само управител на собствеността Му ли си? От гледна точка на вечността и неустойчивостта на живота — колко изразходваш за себе си, в сравнение с това, което изразходваш за делото Му?

Най-големият ефект от изливането на Святия Дух е да положим всичко върху Божия олтар, отмествайки погледа си от нещата, които притежаваме. На Петдесетница се каза: „А множеството на повярвалите имаше едно сърце и една душа и нито един от тях не казваше, че нещо от имота му е негово, а всичко им беше общо.” (Деяния 4:32)

Колибата ни напомня да се въздържаме от всяка плътска похот

„Възлюбени, умолявам ви, като пришълци и чужденци на света да се въздържате от плътски страсти, които воюват против душата“ (1 Петрово 2:11). Почти невъзможно е за хора, помлади от 50 години да мислят за вечните стойности, защото все още считат, че имат много време на тази земя. Когато станеш на 60-70 години, природата ти показва колко е кратък живота! Много по-лесно е да мислиш, че тук си само чужденец! Но Бог ще ни накара да спрем в разцвета на силите си, да се зарадваме, но след това да се замислим: „Нашата младежка, вредна похот струва ли си риска, в светлината на вечността?“

Моисей избра да „предпочете да страда с Божия народ, а не да се наслаждава временно на греха“ (Евреи 11:25). Бог ни е казал да отидем в колибата, да размислим колко кратък е живота, да страдаме за малко, да издържим заради радостта, която е пред нас (виж Евреи 12:2). „...какъв ще бъде утре животът ви, защото вие сте пара, която се явява за малко и после изчезва“ (Яков 4:14). Опитайте се да кажете това на младежите!

Колибата има за цел да изкара света от нас. Отиди там! Смажи амбицията! Убий гордостта! Всички неосъществени цели, породени от амбиция, са врати към похотта и грехове от всякакъв род. Хората казват: „Какъв е смисълът? Никога няма да успея.“ И продължават да се предават на плътта! Те слушат лъжливи духове. Разпознавай тези духове, защото са демонични.

Последното доказателство за съживление е абсолютното отделяне от света

Не може да има истинско съживление без живот на покаяние и отделяне от света. „И израилевият род се отдели от всичките чужденци. И застанаха и изповядаха греховете си и беззаконията на бащите си“ (Неемия 9:2). Където има библийско възстановяване, там ще има непрекъснато растящо съзнание за Божия призив за отделяне от всичко светско и чувствено.

През годините съм наблюдавал, че именно отделените, погълнати от Христос, живеещи свят живот християни са тези, които имат най-голямо влияние върху света. Невярващите очакват християните да бъдат отделени и чисти. Очакват те да бъдат напълно „различни“ от тях. По пълните с престъпления улици на Ню Йорк, сред демонични духове беснеещи от всички страни, само чисти, отделени, пълни с Христос християни могат да накарат врага да бяга. Правещите компромиси християни са изплашени, а собствените им грехове ги осъждат. Бог издига остатък от вярващи, които искат съживление, но само такова, което прави вярващите да изглеждат като Христос. И когато то дойде в цялата си пълнота, по-голямата част от християните или няма да го разпознаят, или ще го отхвърлят. Отделеният остатък ще чуе тръбата и ще знае какво казва Бог.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1988 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[A Booth on the Roof](#) / [Колиба на покрива](#)